

FIBI SÁNDOR

BEKÖSZÖNTŐ...

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 NÉMETH ZOLTÁN: AZ ÉN VÁROSOM – VARSÓ
- 3 FIBI SÁNDOR: BEKÖSZÖNTŐ...
- 4 LELKES KATA: ÖSSZEFOGVA, DE NEM RUTINBÓL...
- 7 KASZMÁN-SARÓKA LILIÁNA: AZ ÉLMÉNYPEDAGÓGIA KULISSZÁI MÖGÉ TEKINTVE (I. RÉSZ). AZ ÉLMÉNYPEDAGÓGIA ÉS AZ ÉLMÉNYKÖZPONTÚSÁG MEZSGYÉJÉN
- 10 G. GÖDÉNY ANDREA: KISISKOLÁSOK VERSÉLMÉNYE
- 14 BÚS ANIKÓ: MÁTYUSFÖLDI LAKODALMAS JÁTÉKÉLMÉNY AZ ÓVODÁBAN
- 18 LŐRINCZY BARBARA ESZTER: AUTISTA TANULÓ A TÖBBSÉGI ISKOLÁBAN: MIT TEHET A PEDAGÓGUS?
- 21 ALBERT SÁNDOR: A TANÍTÁS/TANULÁS ÚJRAÉRTELMEZÉSE
- 22 KLEMEN TERÉZIA: SZEPTEMBER HÍRES PEDAGÓGUSSZÜLÖTTEI
- 24 KÁZMÉR KLÁRA: A 2018-AS PISA-FELMÉRÉS SZLOVÁKIÁBAN
- 26 ANGYAL LÁSZLÓ: 170 ÉVE TÖRTÉNT – A PÁKOZDI CSATA
- 27 HAJDUNÉ LÁSZLÓ ZITA: AZ ATLÉTIKAI UGRÁSOK AZ ALSÓ TAGOZATOS ISKOLAI TESTNEVELÉSBEN (I. RÉSZ). AZ ATLÉTIKAI UGRÁSOK JELLEMZÉSE ÉS SZEREPÜK AZ ISKOLAI TESTNEVELÉS ALSÓ TAGOZATÁN
- 30 ZOLCZER PÉTER: VIDEOJÁTÉKOK ÉS NYELVTANULÁS
- 31 KOVÁCS BARNABÁS: ROVAROK – A KÁRPÁT-MEDENCE LEGÚJABB ÍNYENCSÉGE?
- 33 CSICSAY ALAJOS: A SZITAKÖTŐK
- 34 VERBÓK BOGLÁRKA: A TANKÖNYV-KUTATÁS SZAKMAI, MÓDSZERTANI KÉRDÉSEI. A VARIOLÓGIAI KUTATÓ-CSOPORT 7. NEMZETKÖZI TAN-KÖNYVKUTATÓ SZIMPÓZIUMÁNAK TANULMÁNYAI
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA

Bevallom, az utóbbi években – az oktatásügy társadalmi fontosságát, sőt prioritását hangsúlyozó kormányprogramok időszakában – egyre szkeptikusabbá váltam... Ma már talán az sem lepne meg, ha a közeljövőben egy eddig alig ismert vagy ma még teljesen ismeretlen kutatóintézet a „társadalmi szempontból nélkülözhetetlen” tevékenységét és az elnyert állami dotáció észszerű felhasználását bizonyítandó hosszás, de tényekkel nem bizonyított „kutatás” után bebizonyítaná, hogy az év tizenkét hónapja között kettő is olyan, amelyek ugyan 31 naposak, és egyetlen napjuk sem rövidebb huszonnégy óránál, de az iskoláskorú gyermekek szerint mégis az év kimondottan két legrövidebbjei. Olvasóink bizonyára külön kutakodás nélkül is azonnal tudják, hogy ez bizony július és augusztus, vagyis a nyári szünet két hónapja, hiszen a diákok véleménye szerint ez a tíz hónapnyi „rendkívül megerőltető” munka után hihetetlenül rövid időszak. E két hónap még napjainkban is nem egy szülő számára irritáló, hiszen azt gondolják, hogy a tanítók érdemtelenül kivételezett tagjai a társadalomnak, akik a korántsem megerőltető pedagógusi munka és a sok-sok évközi szünet mellett még nyolc nyári hetet is gondtalan szabadsággal tölthetnek. Sokan mindmáig hangot is adnak azon véleményüknek, hogy ilyen kiváltságok ellenére hogyan lehetnek még mindig elégedetlenek, hogyan zaklathatják béremelési követeléseikkel az országos politika „rendkívül megfontolt és körültekintően tervező” korifeusait, és miért követelik tőlük az oktatás rendszerszintű változtatásának a beindítását. Igen, nem értik, mert nem ismerik a valóságot, és valljuk be őszintén, a pedagógusoknak sem sikerült megismertetni velük a valós helyzetet. Nem tudják, hogy a pedagógusok – akik munkájukat hivatásszeretettől végzik – a nyári szünet nagy részében önképzéssel vagy szervezett szakmai továbbképzéseken való aktív részvétellel igyekeznek gyarapítani tudásukat, emellett nyári napközis táborokat szerveznek, segédeszközöket alkotnak, segédanyagokat, feladatlapokat állítanak össze, hogy munkájuk hatékonyságát ezáltal is fokozzák. Majd a kötelező tantervek még megengedett szintű modifikálásával és tematikus tervekre való lebontásával töltik a törvény által garantált szabadság napjait, hogy szeptemberben a lehető legfelkészültebben kezdhesék az új tanévet. Megtesznek minden tőlük telhetőt azért, hogy iskolájuk a nagyon jó, sőt a kiváló iskolák közé tartozzon, ahová a szülő szívesen írta be a gyermekét, mert tudja, hogy kiváló pedagógusok kezébe kerül. Tudják ugyanis, hogy

nagyon jó iskola csak az lehet, ahol nagyon jól felkészült, lelkiismeretes, hivatásukat szerető pedagógusok dolgoznak. E tények ellenére sem sikerült teljes mértékben megnyerni a szülőket, aminek a következtében még mindig csökken a magyar tanítási nyelvű iskolát látogató tanulók, sőt a magyar kisiskolák száma is, tehát az érintett szülők egy része gyermeke iskoláját nem tekinti a sajátjának, amelyben feltétel nélkül megbízhat, és amely mellett ki is áll, ha szükséges. Sok szülő sajnos még ma sem tudja, hogy napjainkban az iskolák, a pedagógusok a kiváló munkához vajmi kevés segítséget kapnak az államtól, annak ellenére sem, hogy a politikusok ilyen-olyan programjaikban, szónoklataikban olyan előszeretettel ismételtetik azt a lényegében nagyon igaz mondást, mely szerint a jövőnk olyan lesz, amilyen a ma iskolája. Sőt kormányprogramjaikban külön kiemelik, hogy az oktatás prioritást élvez az ő kormányzási ciklusuk idejében. És éppen ez az én szkepticizmusomnak talán a legnagyobb oka. Ugyanis lassan már három évtizede várunk arra, hogy megkezdődjön végre az oktatásügy valóban fontos, rendszerszintű átalakítása, de a szakemberek által kidolgozott harmadik-negyedik fejlesztési koncepció is ott pihen valahol az érintett hivatal archívumában, sőt a legújabb verzió esetleges bevezetése előtt is óriási akadályok tornyosulnak. Hiába hangsúlyozza például a minisztérium a 2018/2019-es tanévre kiadott pedagógiai és szervezési utasításaiban, hogy a magyar iskolákban a szlovák nyelvet az idegen nyelvek tanításának koncepciója alapján és módszereivel kell tanítani, ha a pedagógusok nincsenek erre a feladatra szakmailag felkészítve, nem állnak rendelkezésükre a szükséges tankönyvek, segédeszközök, és a tantárgy kötelező állami tantervét is egészen más koncepcióra építették. De lényegében hasonló anomáliák vannak jelen az oktatás szinte minden részterületén, az óvodai neveléstől kezdődően a duális képzés általánossá tételéig. Nagy a valószínűsége annak, hogy a szinte folyamatos politikai válságban élő valóságunkban most sem az oktatásügy problémáinak a megoldása lesz a legfontosabb feladat, és országos szinten ebben a tanévben sem sikerül érdemlegesen előrelépni. Tehát ebben a tanévben is magunkra maradunk, és az állami-társadalmi segítség helyett kizárólag saját tudásunkban, erőnkben, határozottságunkban, kitartásunkban, hivatásszeretettünkben és egymás munkájának segítségével, tiszteletben bízhatunk. Ehhez kívánok lapunk szerkesztősege nevében minden olvasónknak elkötelezett hozzáállást és sok sikert.